

Rusko-nemška pogodba udarec Angliji

Evropski diplomati so radi pogodbe med Stalinom in Hitlerjem kot muhe v juhi. — Nihče ne ve, kam se bo ost zaobrnila.

London, Anglija. — Rusija je vrgla rovnico v angleške načrte s pogodbo, ki jo je sklenila z Nemčijo. Tako nenadoma je prišla ta pogodba, kot bi bili Rusija in Nemčija že stari prijatelji. Človek bi moral biti zelo zabiti, če bi pri tem mislil, da je to samo trgovska pogodba in da nima nobenega političnega ozadja, ki bi imelo še velike posledice, čeprav obe trdita, da je pogodba strogo trgovskega pomena.

Ker se je ta pogodba sklenila ravno v času, ko sede pri zeleni mizi v Moskvi zastopniki Anglije, Francije in Rusije in se pogovarjajo o vojaški trozvezi, se pa Rusija in Nemčija izgovarjata, da so se začela pogajanja za trgovsko pogodbo že dolgo prej. Ta je pa bosa. Stalin je imel s to pogodbo z Nemčijo dvoje v mislih, ali da še bolj pritegne nase Italijo in Nemčijo, ali pa da izsili iz Anglije in

Francije več ugodnosti zase.

Včeraj, v ponedeljek, je pa vrgel Hitler v evropsko diplomatsko zgradbo še drugo bombo, ko je naznanil v svet, da bo sklenil z Rusijo nenapadno pogodbo. Torej če se Nemčija zaplete v vojno, bo ostala Rusija nevtralna. S to pogodbo je postal položaj Poljske zelo oslabilen. Nemški zunanji minister von Ribbentrop odputuje v Moskvo, da se dogovori o vseh podrobnostih te pogodbe.

Rim, Italija. — V Italiji je prišla vest o novi nemško-ruski pogodbi kot veliko presenečenje. Gotovo pa je, da je Mussolini o tem vedel, ker se je včeraj nenadoma vrnil iz Berlina laški poslanik Attolico, ki je Mussoliniju sporočil Hitlerjevo namero.

Poroča se, da je Mussolini zelo zadovoljen s to pogodbo, ker je zdaj Francija zelo oslabiljena in bo lahko Mussolini nastopil proti Franciji s svojimi zahtevami glede kolonij.

V raznih mestih v Ohio mislijo vpeljati živilske znamke za nakupovanje potrebnin

Washington, D. C. — Več ohijjskih mest se je obrnilo na poljedelski oddelek vlade Zed. držav za takozvane živilske znamke, s katerimi dobijo revne družine razna živila zastonj. V nekaterih mestih po Zed. državah imajo to že vpeljano. Mesto Cleveland je že zaprosilo v Washingtonu za te znamke in najbrže bodo sledila tudi mesta Akron, Toledo, Youngstown, Canton in Cincinnati.

Vlada Zed. držav ima določene \$50,000,000 za letošnje vrste sistem. S tem denarjem vlada nakupi odvisne poljske pridelke pri farmarjih in jih potem razdeli med potrebne družine. Ta sistem deluje na takle način. Oseba, ki je na relifu, ali ki je potrebna relifa, kupi rumene živilske znamke. Te mora stranka

plačati sama. Poleg teh pa dobi zastonj plave znamke, in sicer za polovico vrednosti, kolikor je kupila rumenih znamk. Za obe vrsti znamk potem stranka lahko kupi živila v grocerijah, kjer hoče. Za rumene znamke lahko kupi kakršna živila hoče, za plave pa samo tista živila, ki jih določi vlada. Kdor se hoče poslužiti tega sistema, mora kupiti vsak teden najmanj za \$1.00 vrednosti rumenih znamk na teden, in to za vsakega člana družine. Več kot pa za \$1.50 jih ne more kupiti.

Torej kdor bi kupil, recimo, za \$10.00 rumenih znamk in to plačal iz svojega, dobi za \$5.00 vrednosti plavih znamk od vlade zastonj. Tako bo lahko nakupil za \$15.00 grocerije.

Nagla smrt

Nagloma je preminila Marija Zajc, roj. Jazbec, stara 46 let, stanujoča na 3583 E. 76th St. Rojena je bila v Pennsylvaniji, odkoder je prišla sem pred 24 leti. Poleg žalujočega soproga Josipa, zapušča sina Josepha, brata Franka in Martina ter sestri Frances in Emma. Pogreb se bo vršil v četrtek ob 8:30 iz pogrebnega zavoda Louis L. Ferfolia, 3515 E. 81st St. v cerkev sv. Lovrenca. Naj v miru počiva, preostali pa izrekamo naše iskreno sožalje.

Kanal za West Park

Za potrebni odvodni kanal v West Parku, ki bo stal \$2,000,000, bo pomagala tudi vlada Zed. držav z WPA, če Cleveland predloži načrte in zahtevano vsoto. Graditbi bi se ga začelo še to zimo. Cleveland že dela načrte.

Važna seja

V sredo večer se vrši važna seja skupnih društev fare sv. Vida. Zastopniki in zastopnice so prošeni, da se udeležijo.

Priporočila liberalnega kandidata

Washington, D. C. — Senator Gerald P. Nye iz North Dakote bo začel politični pohod po zapadnih državah. Njegovi govori bodo v glavnem svarilo republikancem, da si morajo drugo leto izbrati liberalnega kandidata, če hočejo zmagati. Republikanska stranka, pravi Nye, more zmagati edino s kandidatom, ki bo voljan obdržati nekaj točk, ki jih je vpeljala sedanja administracija pod Rooseveltom. Narod je morda pripravljen za spremembo, toda ne bo pri volji zavreči vse, kar je napravil Roosevelt.

Zaroka

Mr. in Mrs. Steve Trebec iz 567 E. 200th St. naznanjata zaroko njih hčerke Annette z Mr. John Mohoričem, sin Mr. in Mrs. Frank Mohorič, 18108 Syracuse Ave. Kdaj bo poroka, se še ni določilo. Naše čestitke!

V bolnišnico

Mrs. Frances Okoren, 1116 E. 71st St. je bila odpeljana v Charity bolnišnico, kjer jo prijatelje lahko obiščejo.

Zanimive vesti iz slovenskih naselbin

V Harmarville, Pa. je bil do smrti povožen od avtomobila rojak Pavel Dalasa, star 71 let in doma iz Hrenove pri Postojni. Zapušča ženo in sina, v starem kraju pa brata in dve sestre.

V Trinidad, Colo. je umrl Frank Krivec, ki je bil doma iz Trnja pri St. Petru na Krasu. Tu zapušča ženo in šest otrok. — Istotam tam je umrl Ilija Salapich, star 22 let in rojen v Delagua, Colo. Zapušča očeta, pet bratov in eno sestro.

Na Medford, Wis. je umrl Matija Makovec, doma iz Brezovice pri Borovnici. Bil je eden prvih tamošnjih naseljencev. Zapušča družino.

V Caudersport, Pa. je umrl Frank Gerzina, star 65 let in doma iz Stare vasi pri Postojni. V Ameriki je živel 36 let. Zapušča 3 sinove, 2 hčeri in dva brata.

V Bridgeville, Pa. je umrl za pljučnico Peter Selisnik, star 55 let in doma iz Solčave pri Gornjem gradu na Štajerskem. Tu zapušča ženo.

V Latrobe, Pa. se je mladi John Pradel izučil za letalca in si tudi nabavil svoje letalo.

V Pueblu, Colo. sta umrla Gabriel Sumina in njegova žena Marta. Umrla sta oba v enem tednu. Mož je bil doma iz Velikih Leš nad Metliko, žena pa iz Jurkove vasi pri sv. Nedelji. Nad 40 let sta bivala tukaj.

V Jolietu je bil oproščen od porote Leonard Klobučar, ki je ustrelil svojega očeta. Glavna priča je bila njegova mati, ki je izpovedala, da jo je mož vedno pretepal.

V Seattlu, Wash. je 50 letni Matt Iskra zaveslal s čolnom po vodi. Na bregu je pustil listek z pisanjem, da se je naveličal življenja. Bil je doma iz Kastava v Istri.

V Veroni, Pa. je bil pri delu v jami ubit Louis Grantz, star 47 let, doma iz Hrstja na Dolenjskem. Tu zapušča družino.

Rusija lahko pomaga

Paris, Francija. — Angleška in francoska vojaška komisija, ki se nahajata v Moskvi, poročata, da Rusija v slučaju vojne lahko zalagala Poljsko z bojnimi materialom kot tudi z živežem tudi za dobo treh let, če bi bilo potrebno. Nadalje se poroča iz Moskve, da Rusija lahko postavi pod orožje armado 12,000,000, ki bo izvrstno oborožena in trenirana.

Na počitnice

Mr. in Mrs. Edward Skvarca sta odpotovala v nedeljo za dva tedna proti jugu. Obiskala bosta floridsko obrežje, Mehiški zaliv in New Orleans, potem se pa vrneta ob Mississippi proti domu.

V bolnišnico

Mrs. Frances Luznar, 1190 E. 60th St. je bila odpeljana v Emergency bolnišnico na 55. cesti v svrhu operacije. Obiskovalci se niso dovoljeni, ker se počuti precej slabo. Upamo pa, da se ji kmalu obrne na bolje.

Zaradi kokoši

Seattle, Wash. — Henry W. Hale je štel svoja piščeta. No, saj to ni nič napačnega, če ni celo zelo gospodarsko. Edino to je bilo menda narobe, da jih je štel v sprejemni sobi na preprogi. Zena je protestirala, kakopak, in ker ni beseda zalegla, je šla na sodnijo po razpoko. Sodnik je odločil, da parlor ni prostor za kokoši, pa naj bodo mladinskega ali pa odraslega oddelka.

Boj za senatorske stolčke se bo kmalu pričel

Washington, D. C. — V kratkem se vrne predsednik Roosevelt s svojih počitnic v kapitol. Takrat se bo dvignil zastor za boj za 33 senatorskih mest, ki bodo izpraznjena drugo leto. Zed. države volijo vsaki dve leti 32 senatorjev, drugo leto bo pa eden več, ker je treba izvoliti senatorja na mesto umrlega senatorja Lewisa iz Illinoisa. Senator Slattery je bil imenovan namreč na njegovo mesto samo do volitev.

Meseca oktobra bo začel predsednik Roosevelt s svojim pohodom po deželi. Takrat se pričakuje, da bo Roosevelt povedal narodu, kaj misli o teh 33 senatorskih mestih, ki bodo sli pred volitve drugo leto za ponovno izvolitev. Rooseveltova beseda bo mnogo zalegla, čeprav v vseh slučajih ne bo odločilna. Vse napeto pričakuje izid primarnih volitev za governorja v Missisipi prihodnji četrtlet. Politiki vidijo pri teh volitvah barometer volitev drugo leto. Kandidat Johnson ima podporo Rooseveltovih pristašev, kandidat Conner pa proti Rooseveltove stranke demokratov.

V "železnih pljučih" pa sicer normalen

Chicago, Ill. — Dr. John Fahy, ki zdravi Fred Snita, ki se nahaja že tri leta v takozvanih "železnih pljučih", ki mu omogočajo dihanje, je izjavil, da je drugače Snite normalno razvit in da ni nobene zapreke, da ne bi postal oče zdravim otrokom. Fred Snite se je pred kratkim poročil in lahko prebije vsak dan eno uro in tri minute na prostem. Snite je zbolel na otroško paralizo, ki zadene noge, roke, rame in stopala, toda drugače pa ostane človek čisto normalen. To izjavo je zdravnik dal, ker so nekateri mnenja, da bi se Snite ne smel poročiti.

DRAGI FAZANI

Sandusky, O. — Nemo Shloup in George Asmai iz Detroita sta pronašla, da so fazani v državi Ohio jako dragi — izven sezije. Enega fazana sta ustrelila iz avta, kar je videl lovski paznik. Kaznovana sta bila, ker nista imela lovske licence države Ohio, ker sta imela v posesti fazana in ker sta ga ustrelila izven sezije. Kazen je bila \$628.02.

Seja v četrtak

Odbor Slovenske zveze društev Najsv. Imena vabi vse uradnike in tiste, ki so sodelovali za prireditve zadnjega nedelja, da se udeležijo zaključne seje računov v četrtak večer 24. avgusta v novi šoli fare sv. Vida, kjer so se seje tudi prej vršile. Pridite točno ob 7:30. Po seji bo pa malo veselega razgovora.

Zapadne države zahtevajo Roosevelta ponovno za predsednika Zed. držav

Atlanta, Ga. — L. W. Robert, tajnik demokratskega narodnega komiteja, se je vrnil z osem-tedenskih počitnic po zapadnih državah. Na tem svojem obhodu je govoril z raznimi demokratskimi voditelji in tudi med narodom je poizvedoval, kaj mislijo o Rooseveltu. Kakor Robert poroča, so države zapadno od Missisipi vse za Roosevelta in da želijo, da kandidira v tretje za predsednika. Če pa Roosevelt ne bo kandidiral, potem se bodo volivci v teh državah strnili za kandidatom, ki ga bo priporočil Roosevelt.

A. F. of L. dolži industrijo, da se ne gane

Washington, D. C. — Ameriška delavska federacija je obdolžila privatno industrijo, da nalašč združuje prosperiteto. Zadržuje zasedanje kongresa, ki je pristiglo vladne izdatke, je to storilo z namenom, da ustreže privatni industriji, ki je vpila, da ne more nikamor naprej radi visokih davkov in da naj se zmanjša izdatki pri WPA in druge vladne reliefne agencije, pa bodo dobili delavci zaposlitev v privatni industriji. Pa kakor je videti, so bile obljube industrije samo prazne pene. American Federation of Labor dolži industrijo, da nalašč zavlačujejo boljše čase, da bi prisilili kongres, da spremeni delavske pogoje, kakor bo industriji všeč.

Odpis na vknjižbah

V soboto je stopila v državi Ohio v veljavo postava, ki izbršuje vse zahteve, ki so na kakem posvetu povrhu vknjižbe, ali takozvani deficiency judgments. Kakih 8,000 posestev v mestu in na deželi je s tem razbremenjenih. Ta razbremenitev pomeni to, da kadar je posestvo prodano na javni dražbi in ne prinese dovolj, da bi se pokrilo vknjižbo, je bil lastnik odgovoren še za ostalo vsoto, za katero je bil upnik vknjižen. Po novi postavi pa lastnik, ki izgubi posestvo, ni odgovoren za nič več. Kar vrže prodaja na dražbi, to dobi upnik, pa nič več.

Ford se ustavlja vladnemu odloku

Detroit, Mich. — Narodni delavski odbor iz Washingtona je nedavno odločil, da je Ford Motor Co. kršila Wagnerjevo delavsko postavbo, ker je odslovila od dela 24 delavcev, ki so bili aktivni za svojo unijo. Odbor je ukazal Ford Co., da vzame te delavce nazaj na delo. Fordov zastopnik je izjavil, da se te delavce ne bo vzelo nazaj na delo, ker niso bili odslovljeni radi unijske aktivnosti.

Bogat berač

Frederick D. Michaels, star 75 let, je umrl v nekem cenemem hotelu v Chicagu. Mislili so, da je umrl kot revež, ker se je preživljal s tem, da je prodajal jabolka na kolodvorih. Policija je pa našla v njegovi sobi staro vrečo, v kateri je bil označeno, da je zapustil pol milijona dolarjev premoženja, naloženega po raznih bankah in pod raznimi imeni. Vse premoženje je zapustil svojemu prastarčniku z istim imenom, ki stanuje v Greensboro, N. C.

Belgija kliče male države na posvetovanje

Bruselj, Belgija. — Belgijski kralj Leopold, ki je star komaj 27 let, je nenadoma vzel evropski položaj v svoje roke in sklical zastopnike sedem malih držav na posvetovanje v Belgijo. Te države so: Nizozemska, Luksemburg, Švedska, Norveška, Danska in Finska. Posvetovanje se vrši v Bruslju v sredo in

vsi zastopniki so pozvani, da prihitijo z aeroplani. Vse gori omenjene države so odgovorile, da pošljejo zastopnike. Že precej časa se je govorilo v evropskih diplomatskih krogih, da bi bil edini logični posredovalec v evropski krizi belgijski kralj. Vsa Evropa zre z velikim upanjem na ta sestanek.

Japonska izkorišča položaj kot v zadnji svetovni vojni

New York, N. Y. — Evropski diktatorji bi radi privezali nase Japonsko, da bi jim dala kar največ pomoči v prihodnji vojni. Japonci so pa zviti lisjaki in samo računajo, kako bi dobili največ iz evropske mešanice. Ze zdaj ima Japonska koristi od evropskih homatij, ki silijo Anglijo, da ima svoje vojaštvo v Evropi. Medtem bi pa Mussolini in Hitler rada videla, da bi Japonska napadla angleško posest v Hong Kongu in v francoski Indokini, da bi bili obe demokratski državi prisiljeni poslati svojo vojno mornarico na Daljni Vzhod.

Japonska pa se drži rezervirano in ne stopi na nobeno stran odločno. Prav tako vlogo igra kot jo je igrala v zadnji svetovni vojni, ko je bila sicer zaveznica Anglije, pa je držala svojo mornarico le v domačih vodah. Potem je pa zasedla vse nemške kolonije na Pacifiku.

Tudi ni pričakovati, da bi Japonska napadla Rusijo, če bi izbruhnila v Evropi vojna. Japonska računa, da bi bila Rusija zelo oslabiljena, če bi se spustila v kako evropsko vojno in potem bi Japonska lahko zasedla Sibirijo in Mongolijo brez vsakih žrtv.

Dalje se Japonska tudi boji Zed. držav, če bi te stopile na stran Anglije in Francije. Če bi bila Japonska zaveznica Italije in Nemčije, bi potem dobila na vrat Zed. države. V tem slučaju bi se morala Japonska bojevati na svojo roko, ker bi ji Nemčija in Italija ne mogli pomagati.

Japonska mora tudi vedeti, da si izposoja denar lahko samo v New Yorku ali v Londonu, ki ga neobhodno potrebuje za nakup sirovin. To se kaže da rimsko-berlinska os ne more dosti računati na pomoč Japonske.

Roosevelt prosi za mir med delavci

New York. — Predsednik Roosevelt je naslovil osebno pismo na delavske organizacije, da naj se pusti odprta vsaka vrata do miru in napredka med organiziranim delavstvom. Če morejo delavski voditelji obdržati mir med raznimi mnenji in razlikami v delavskih vrstah, bo to zelo dvignilo ugled delavske stvari, v nasprotnem slučaju bo to pa samo v škodo delavstvu, je pisal Roosevelt.

Pogreb Louis Straussa

Kakor smo že poročali, je umrl v nedeljo Louis Strauss. Rojen je bil v Smihelu na Dolenjskem 20. junija 1885. V Ameriko je prišel leta 1904. Poročil se je z Mary Zajc iz Bevk pri Vrhniki. 27 let je bil uslužben pri Foote Burt Co. pri žrjavu. Umrl je nagloma. Poleg soproge Mary zapušča sledeče otroke: Mrs. Mary Pikš, Louis Jr., Rudolph, Henry, Stephanie, Sophie in Franka ter bratranca Franka Mervarja. Družina stanuje na 6525 Schaefer Ave., truplo pa se nahaja do pogreba v pogrebem zavodu A. Grdina in sinovi. Pogreb se bo vršil v četrtek ob 8:30 v cerkev sv. Vida in na Calvary pokopališče.

Kohler za councilmana

Fred Kohler, vnuk bivšega clevelandskega župana istega imena, je naznanil svojo kandidaturo za councilmana v 25. varodi. Kohler je republikanec.

Garner nima večine v domači državi

Amarillo, Texas. — Podpredsednik Zed. držav, John Nance Garner, o katerem nekateri preokujejo, da bo bodoči predsednik Zed. držav, nima večine niti v lastni državi. Zadnje dni se je vršilo poskusno glasovanje v 32 okrajih severozapadnega dela Texas, ki je pokazalo, da je večina naroda za to, da kandidira Roosevelt v tretje, čemer, kot znano, zelo nasprotuje Garner. Samo v rojstnem kraju Garnerja, v Uvalde, so ljudje glasovali proti Rooseveltu za tretji termin. Za Rooseveltov tretji termin je bilo oddanih 75% glasov, proti 25%. Toliko je pa gotovo, da bo Garner imel v oblasti tesaško delegacijo na narodni konvenciji prihodnje leto.

LEPA STAROST

Richard Wills iz Painesville, O. je včeraj dosegel lepo starost 102 let. Leta 1872 je došel iz Anglije v Kanado in pozneje v Cleveland. Zadnjih 12 let živi v Painesville.

Poroka

Gdč. Josephine Debeljak, hčerka Mr. in Mrs. Frank Debeljak, 15019 Hale Ave. se poroči v soboto 26. avgusta z Mr. John Polanzem, 14022 Jennie Ave. Poročna maša se vrši ob devetih v cerkvi Marije Vnebovzete na Holmes Ave. Bilo srečno!

"AMERIŠKA DOMOVINA"**AMERICAN HOME — SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER**1117 St. Clair Avenue Cleveland, Ohio
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:
Za Ameriko in Kanado, na leto \$5.50. Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00.
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.00. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$4.50.
Za Cleveland, po raznašalci: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00.
Za Evropo, celo leto, \$7.00.
Posamezna številka, 3c.

SUBSCRIPTION RATES:
U.S. and Canada, \$5.50 per year; Cleveland, by mail, \$7.00 per year.
U.S. and Canada, \$3.00 for 6 months. Cleveland, by mail, \$3.50 for 6 months.
Cleveland and Euclid, by carriers, \$5.50 per year, \$3.00 for 6 months.
European subscription, \$7.00 per year.
Single copies, 3c.

Entered as second class matter January 5th, 1909, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1879.

83 No. 195, Tues., Aug. 22, 1939

Rusija igra važno vlogo

Več kot eno leto se že trudi japonsko poslaništvo v Rimu in Berlinu, da pripelje Japonsko v naročje Mussoliniju in Hitlerju. Poslanika sta bila dobesedno orodje japonske vojaške stranke, ki se želi priklopiti rimsko-berlinskemu ošiču.

Toda močna japonska vojaška stranka to pot ni imela uspeha. Zadnje čase se je obnovilo to prizadevanje, ki je prihitel japonski poslanik iz Berlina v Italijo, da se napravi pogodbo za berlinsko-japonsko-nemško trozvezo.

Nikamor niso prišli. Po par dneh razgovorov so se isti hitro zaključili. Doma na Japonskem se je radi tega vršila ostra državniška bitka. Armada je zahtevala trozvezo, mornarica je bila proti temu. Japonska mornarica je potom svojih zastopnikov povedala svojim državnikom bridko resnično, da bi v slučaju, če se zveže Japonska z Italijo in Nemčijo in bi prišlo do vojne, morala nositi japonska mornarica vse breme na svojih ramah. Toliko so pa tudi Japonci zviti, da vidijo take stvari daleč naprej.

Tako stoje stvari danes. Toda ves ta položaj se lahko spremeni na celi črti. In ključ k temu nosi v žepu Rusija. V Moskvi se vrše danes pogajanja med francoskimi, angleškimi in ruskimi vojaškimi zastopniki. Že dolgo obdelujejo načrt, da bi se te tri države zvezale za medsebojno vojaško odpravo.

Najbrže ni vprašanje to, da se te tri velesile ne morejo med seboj sporazumeti, ampak zadržuje jih misel na posledice. Stalin ne bo pristal na nobeno pogodbo, dokler ne bo dobro prepričan, da je zanj koristna. Zato se pa vlečejo ta pogajanja že mesece in mesece.

Nihče naj se ne moti, da Hitler in Mussolini ne gledata z skrbnim očesom na dogovore v Moskvi. Pa tudi Japonska ne spi. Hitler dobro ve, da bo prišla Japonska v naročje Hitlerju in Mussoliniju, kakor hitro se napravi trozveza med Anglijo, Francijo in Rusijo. Če se zveže Rusija z Anglijo in Francijo za medsebojno vojaško odpravo, potem ne preostane Japonski nič drugega, kot da se hitro zveže z Nemčijo in Italijo.

Hitler ima izurjene odposlance v Moskvi, ki pritiskajo na Stalina, naj se ne zveže z Anglijo in Francijo, če si noče nakopati Japoncev na hrbet. Na drugi strani je pa tudi to, da se Japonska ne mara združiti z Italijo in Nemčijo toliko časa, da bo videla, kaj bo napravila Rusija.

Tako se fizičlako veliki državniki, ki se boje napraviti odločilen korak, ker se boje drug drugega. Nad vsem svetom visi dvignjena pest, pripravljena na zamah, pa se boji, da bi udarila po vodi.

Ne marajo biti predsedniki

Čuden je ta svet, čudna je človeška narava, ki si išče časti, pa se ob istem času boji dela in odgovornosti. Pogledimo, na primer, koliko imamo že danes kandidatov za predsednika Zed. držav. Na levo in desno se pojavljajo, ko gobe po dežju. Pri tem pa vsak skrbno pazi, da ne pozabi pri pomniti, da je pač pripravljen sprejeti predsedniško čast, vendar bi imel še raje, da bi ga pustili pri miru kjer je. Larifari!

Najnovejša taka predsedniška tvarina je pennsylvanski governor Arthur H. James, republikanec. Izjavil je, da bi ga prav nič ne plašilo, če bi mu prinesli na krožniku ponudeno predsedniško kandidaturo. Obenem pa je skromno pripomnil, da kot governor tako dobro dela, da je skoro nenadomestljiv. Seve, to naj da ljudem v glavo misel, kako sila zmožen človek da je.

Michiganski senator Vandenberg je bil prvi, ki je razglasil, da bi prevzel predsedniško kandidaturo in pristavil, da je kot senator zelo potreben deželi. Seve, če ne bo šlo drugače, bo žrtvoval senatorsko čast in se udal želji naroda, da kandidira za predsednika. Kakopak!

Ohijski senator Robert A. Taft je oni dan naznanil svojo kandidaturo za predsednika Zed. držav, čeprav "bi raje ostal kjer je."

Ohijski governor Bricker pravi, da ne bo kandidat za predsednika, razen, je hitro pristavil, če bi to od njega zahtevali.

Senator Tydings iz Marylanda, demokrat, ki je bil izvoljen v senat proti želji Roosevelta, je bil naprošen od prijateljev, naj bi sprejel kandidaturo za predsednika. Tydings je skromno pripomnil, da ga senat absolutno ne more pogrešati. Se razume!

Edini kandidat "in spe," ki je rekel, da bi bil raje predsednik Zed. držav kot karkoli drugega na svetu, je senator Bridges iz New Hampshire.

Newyorški prosekutor Dewey se pa še ni izrazil, če bi bil raje na sedanjem mestu in preganjal raketirje, ali bi raje vladal deželi. Morda je temu vzrok to, ker stoji danes na prvem mestu kot izvoljenec republikanske stranke.

Je res čudno, da se vsak tako brani biti predsednik Zed. držav, dokler mu ni ta čast zares ponudena. Ampak pri vsem tem je pa taka gneča pri koritu, da jih pol ne more zraven. Ljudje smo vse preveč skromni, dokler se nas ne potiplje za pravo žilico.

Po kanadskih gorah in dolinah

Mrs. Mary A. Svetek

Prihodnji dan smo si ogledali zgodovinsko pristanišče v Bostonu, kjer se je pred leti odigrala znamenita čajanka "Boston tea party." Sedaj je to zelo živahno pristanišče in je prav malo videti kje so se nekdaj uprli naši predniki, oziroma prvi kolonisti, proti prevelikemu davku, od strani Velike Britanije, na vse stvari, ki so bile importirane. Bilo je na večer 16. decembra 1773, ko se je zbrala družba meščanov, preoblečenih kot Indijanci, naskočila troje ravnokar došlih angleških ladij in v protest proti veliki carini, zmetali v morje velike zaloge dolega angleškega čaja. Posledica tega je bila, da je bil sprejet predlog, da se odslej naprej ne dovoli razkladati v tem pristanišču. Ta odlog je igral veliko vlogo tudi v poznejšem uporu kolonistov, proti angleški nadvladi, iz katerega so izšli kolonisti kot zmagovalci in proglasili neodvisnost.

Mesto Boston je polno zgodovine in moral bi biti dober poznavalec zgodovine, da bi vse to lahko pravilno popisal. Zamudili smo se prav malo časa, ker smo bili vsi v težkem pričakovanju, da bi že skoro nadaljevali svojo pot. Zavozili smo na veliko in široko cesto, ki veže večino vseh mest južno in vzhodno, vseh vzhodnih držav.

Prenočili smo v Portsmouth, Maine. V tem malem mestu smo opazili veliko zgodovinskih reči. Ni nam bilo težko spoznati velikega patriotizma pionirjev v dobi revolucije, vsaka hiša ima skoro svojo zgodovino in mnogo teh je odprti posetnikom na ogled, proti mali vstopnini.

Prihodnjo noč smo se ustavili v Ellsworth. To je zanimivo mesto. Spali smo v kolonijskem domu in kakor so nam povedali, da je star že nad 125 let. Zjutraj ko smo vstali, smo videli, da imamo obiskovalce in sicer tri mlada dekleta iz Clevelanda, ki se nahajajo v tem mestu, so nas prišle pogledati in kar začudeni smo bili, ko smo stopili iz hiše. Ta dan smo si ogledali Bar Harbor. To je letovišče in nismo se zamudili predolgo, ker vse ono, kar je bilo resnično zanimivo videti je bilo skrito v ozadju, v gostem drevju in ko se voziš sploh ne moreš veliko videti, u so vsakršni domovi za turiste in za one, ki se nameravajo tukaj zamuditi dalj časa. V pristanišču je bilo videti precej jaht, posebno ena se nam je dopadla, ki je bila last bogatega možaka iz Chicaga, ki se je ravnokar vrnil z ribolova. Neka gospa je bila tako prijazna, da nas je povabila naj pridemo pogledat kako velike ribe so v jeli. To so bile v resnici največje ribe, kar sem jih jaz kdaj videla. Povedali so nam, da je bila "tuna fish," ki je tehtala nad 500 funtov. Povedali so nam, da si moramo ogledati tudi hrib, ki je v bližini pristanišča Bar Harbor. Kako se ta hrib imenuje sem pozabila, po vihoči se cesti smo dospeli na vrh, od kjer se nam je nudil krasen razgled tako, da je bil naš trud obilo poplačen. S ceste, ki vodi na vrh tega hriba, se nam je nudil krasen razgled na valove čisto morje in prav težko je popisati vso to krasoto, ker je skoro nemogoče dobiti pravih besed za izražanje in opisovanje vse te naravne lepote. Od tu dalje je država Maine bolj redko poseljena in mesta se dobi le v velikih razdaljah drug od drugega.

S te ceste se večkrat vidi celo v Kanado in človeku se dozdeva čim severnejše gre, da se nahaja na koncu sveta. Razlika v sončnih žarkih in redka človeška bivališča vse to gotovo vpliva na človeka. Opazili smo tudi, da čim bolj smo šli proti severu, tem manjši je bilo dretna, na kar gotovo vplivajo kratke poletja in hude zime. Prišli smo do zad-

njega mesta v državi Maine in je precej kanadskega značaja, kajti obnašanje ljudi je tukaj precej različno od onega v drugih mestih. Težko se nam je bilo odločiti ali naj prenočimo tukaj, ali naj se takoj odpeljemo v Kanado. Mesto se nam ni dopadlo in nadaljevali smo svojo pot preko meje še itasi večer.

Z obmejnimi oblastmi nismo imeli veliko opravka. Zdelo se nam je kot da smo se znašli v dobi pred 30 leti. Na eni strani je bilo videti v živih slikah razne slike filmskih zvezd in kar čudili smo se, kakšen užitek mora to biti ogledovati si te slike v tej okolici. Na drugi strani smo ugledali pogrebni zavod in ker smo sami v tem poklicu nas je to zanimalo. Okno okrašeno s svetilicami in za njim pa smo videli še stare vrste pogrebni dom. Dom je opremljen zelo preprosto in iz pogovora s pogrebnikom smo lahko razvideli, da je še daleč za današnjimi časi. Njegova osebnost ni bila prikupljiva, a kljub temu je bil precej prijazen.

Videlo se je, da ga je najbolj težilo, ker si ni mogel nabaviti ameriških avtomobilov, ker je prevelika carina in tako je moral opustiti misel na nove vrste avtomobile. Povedal nam je, da so ameriški avtomobili več kot še enkrat dražji tam, kakor mi plačamo zanje. Čudil se nam je, češ kaj neki Amerikanci vidimo v Kanadi ter nam povedal, če bi on dobil dovoljenje ostati v Zed. državi, da bi nikdar več niti pogledal ne preko meje.

Prenočili smo v tem mestu in zjutraj nadaljevali pot proti severu. Krasna naravna lepota. Tu so vijugaste ceste ob rekah in potokih in po nekaterih krajih smo prišli prav blizu morja, da smo lahko opazovali ribiče. V teh krajih se tudi tovarne kjer ve ribe takoj osnažijo in jih prezervirajo. Tu smo lahko videli ženske in otroke, ki so bili do kolen v vodi, kjer so lovili "clams." Vse naokoli se vidi razprostrte ribiške mreže. Čolnov je bilo toliko, da je izgledalo kot da je tam suha zemlja. Na vprašanje so nam pojasnili, da se nahajamo v "Bay of Funde," ki ima najdaljšo plimo in oseko. Zvečer ko nastopi plima odveslajo čolni na lov in ko jih vidiš zjutraj se ti zdi kot da so se izgubili v suhi obali, ki se je prejšnji večer nahajala pod morskno gladino.

Največ se tu bavijo z ribolovom in lesno industrijo. Ob rekah in potokih je videti vse polno žag, ki so obložene z lesom. Hlode dovažajo do teh žag, kar po reki. Ob cesti pa so postavljene tako revni domovi, da je resnično težko imenovati jih človeška bivališča. Tukaj žive gozdarji in ribiči.

Ob cesti smo ugledali velik napis v "Gaspé," krenili smo po tej navadni farmerski poti, ki je bila najdaljša in najdaljša v vojni. Skozi 46 milj nismo videli niti enega človeških bivališč in tudi nikjer ne srečali kakor živo bitje. Ničesar drugega nismo videli kot dolgo ne tlakovano pot pred nami, kajti posebnih zanimivosti ni bilo v tej okolici. Tu se pač ne bi rada znašla po noči. Po več urni vožnji smo dospeli do taborišča "Boy Scout," ko so ugledali scoutski znak na našem avtomobilu so nas pozdravili, sicer so govorili samo francosko, njih vodja je vseeno znal toliko angleško, da smo se lahko pogovorili in nam je povedal, da je do najbližjega človeškega bivališča še 10 milj.

Veseli smo bili, da smo ugledali ljudi kljub temu, da so govorili samo francosko. Od tu je bilo potovanje malo boljše in kratkočasnejše. Videli smo več hiš ob cesti ki pa ne zaslužijo, da bi jih imenovali hiše, kajti največ imajo samo po eno sobo. Ču-

dili smo sem tem človeškim domovom izmed katerih so bili nekateri samo napol dodelani in zanemarjeni. Morila nas je huda žeja in ker nismo vedeli kje dobivajo ti ljudje vodo, ker smo videli največ sode v katere se je nabirala deževnica, smo se ustavili pri eni izmed teh hiš in smo opazili da smo na čuvajnici, kjer stanujejo čuvaji, ki pazijo, da bi se kje ne pokazal gozdni požar. Ta čuvaj nam je pokazal do bližnjega studenca, kjer smo si pošteno ohladili žejo.

Ker me je zelo zanimalo poznati ta bivališča malo bolj natančno, sem vprašala za pojasnilo. Povedano nam je bilo, da ti ljudje žive v tem zapuščenem kraju na vladni zemlji, ki jim je bila razdeljena in na kateri komaj pridelajo za skromno življenje in žive prosto. Zdelo se jim je, da so mnogo na slabšem kot ljudje živeči v "slumih," ki so zašli v bedo po svoji krivdi.

Kakor hitro smo dospeli do Gaspé Peninsula se je tudi pokrajina spremenila. Uvideli smo, da nam naša angleščina ne bo dosti pomagala v teh krajih. Vsi napisi so bili v francoščini in angleščini, a ljudje pa so govorili samo francosko. Zaskrbelo nas je kam naj se obrnemo, če nas nihče ne bo razumel. Sedaj sem šele spoznala kako veliko napako sem napravila, ko sem prekinila pohajati v šolo in se učiti francoščine. Pregledovala sem francosko knjigo in iskala kako naj bi vprašala vsaj za kruh, da bi vsaj lačni ne bili v teh krajih.

(Dalje prihodnjič)

Slovenski demokratski klub 32. varde

Po sklepu članov in članice Slovenskega demokratskega kluba 32. varde, ki je bil reorganiziran pred meseci iz prej obstoječih Slovenskih demokratskih klubov v 32. vardi, je bila sklicana seja v Slovenskem domu na Holmes Ave. 10. avgusta z namenom, da se zapriše novoizvoljeni odbor za leto 1939 ter se vzame v pretres vprašanje ali naj klub indorsira ali ne, katerega naših treh slovenskih kandidatov za councilmanski urad.

Ta korak, ki so ga člani in članice Slov. demokr. klubov napravili, bo gotovo ojačil moč in političen vpliv Slovencev v 32. vardi. Vsakdo se gotovo zaveda, da v slogi in združenju je moč, kakor je tudi poudarjal naš nesmrtni predsednik Abraham Lincoln "United we stand, divided we fall" in to še vedno drži. Uspešni bomo, če bomo edini.

Radi odsotnosti predsednika je otvorila sejo podpredsednica Mrs. Perko in je na to pozvala Mr. Leskovec, da vodi to sejo. Prečitana so bila nova pravila, ki so bila sprejeta brez ugovora. Naš sodnik F. J. Lausche, ki je bil naprošen, da pride in zapriše naš novi odbor se ni mogel udeležiti, ker je bil odsoten iz mesta. Zaprišeno je izvršil demokratski vrdni vodja Mr. Rožanc.

Odbor je sledeč: predsednik Joško Penko, podpredsednica Mrs. Frances Perko, tajnik Joseph Muzic, blagajničarka Mrs. Albina Smrekar, zapisnikar Frank Kepic, nadzorni odborniki Joseph Poznik, Rudi Lokar in Lawrence Leskovec.

Vprašanje glede indorsiranja enega izmed naših kandidatov, je bila zelo kočljiva točka. Po daljšem razmotrivanju je bil stavljen predlog in sprejet z veliko večino, da se enega indorsira. Nasproti sta bila samo dva.

Izmed treh slovenskih kandidatov so se udeležili seje Anton Vehovec, Rudy Lokar in Joseph Poznik. Indorsiran je bil Joseph Poznik, ker so bili člani in članice mnenja, da

Če verjamele al' pa ne

Naenkrat se mi je zdelo, da sem doma na vrtu. O Marička, pa vse razkopano in pomandranol! Saj sem bil vendar vse tako lepo v red spravil in lepo po vrsti vsejal solatco, pa korenček in pesco in kumarce, zdaj je pa vse nekam zverženo. Le katera duša se je prišla martrat na moj vrt, neki! Tekel sem po grablje in začel devati vrt v red. Pa nobenega uspeha ni bilo. Bolj ko sem grabil, bolj je lezla zemlja narazen. Prav kot bi bilo vse samo droban pesek in bi ležal moj vrt sredi velike strmine. Kar izpod grabelj je lezla zemlja na vse strani.

Vrgel sem grablje proč, pokleknil in začel grabiti zemljo z rokami. Nagrabil sem jo najprej na velik kup in tistega dober potlačil, da mi ne bo zopet zlezla na vse strani. Le kako neki bi jo zagrabil, da bi mi zopet ne ušla.

Ko tako premišljam, odprem oči in na ves glas se zasmejem, čeprav mi je nekaj reklo, da to ni dobro. Kaj bi se ne smejal, ko sem pa videl, kako sem imel v rokah pred seboj vso odejo in jo mečkal, da ni bilo nikomur podobno.

Aha, smo že tam, si mislim! Zdaj so se mi pa še možgani splašili. Lepa reč bo to. Se reče, saj se nikoli nisem štel ravno med brihtne ljudi, ampak je bilo vsaj kolesje kolikor toliko v redu. Kar mrzel poť me je oblihl. Pa sem se zmisli, da morda še nisem tako za luno, ker če zavedam, da sem neumen, potem nisem. Samo oni so, ki se tega ne zavedajo. To bo samo nekako tako, kot pride človeku po šesti viski, ko postane strašno učen in kunšten, pa fantazijo dobi, da bi lahko svet učil kozjih molitvic, če bi se mu ljubilo.

Pritisnil sem na gumb in polkal "štalvahto," da mi je prišla popraviti odejo. Saj bi morda

ima on največ prilike biti izvoljen, ker je kot kandidat za državnega poslanca v 32. vardi prejel 2,600 glasov. Joseph Poznik se že več let udeležuje v politiki in kot se vidi imajo naši člani zaupanje vanj, ker drugače bi ne volili zanj.

Torej člani in članice Slovenskega demokratskega kluba 32. varde, kakor tudi ostali slovenski volivci, sedaj je prišel čas, da bomo pokazali v delu, da smo resnično združeni. Da bomo skupno delovali v tej kampanji in izvolili slovenskega kandidata Joe Poznika, ki je bil indorsiran od kluba, za councilmana. V interesu Slovenskega kluba in Slovencev v splošnem je, da pomagamo izvoliti kandidata, ki je bil indorsiran od našega kluba.

Ne dajte se zapeljati onim, ki agitirajo za tujerodne kandidate, ker naših slovenskih glasov ni dovolj, da bi se cepili. Prošeni ste vsi, ki se zanimate za politiko v drobni našega naroda, da postanete aktivni član Slovenskega demokratskega kluba v 32. vardi. Kje in kdaj se bo vršila prihodnja seja bo naznanjeno v tem časopisu.

Joseph Muzic, tajnik.

—Živahen tujski promet v Ljubljani. Zadnje čase je bilo opažati v Ljubljani prav živahno gibanje tujcev iz raznih evropskih držav. Nekateri hoteli so popolnoma zasedeni. Inozemci so prihajali iz Italije, Nemčije, Madžarske in Španije. Do 25. julija je bilo v Ljubljani že nad 4200 tujcev. Zanimivi so podatki o tujem gibanju za mesec junij. V juniju je bilo prijavljenih 3942 tujcev iz raznih krajev države 2690, torej skupaj 6.633 tujcev. Prenočin je bilo 9329. Lahko rečemo, da je Ljubljana dobila od tujcev najmanj okoli 2 milij. din.

lahko sam zbrcal zadevo v red, pa nisem hotel, saj sem plačal za postrežbo. Bolničarka je priletela in se križala, ko je videla razdejanje po moji postelji. Pa ni nič rekla, samo vprašala me je, če ne morem spati. Povedal sem ji, da bi lahko, ampak da se mi noče. Pričakoval sem, da bo imela kaj usmiljenja z menoj in se vsedla k postelji, pa me malo za roko držala, ali pa da mi bo zapela kako uspavanko, kar bi me gotovo zazibalo v sladko spanje. Pa je kar šla, reči ji pa tudi nisem hotel. Saj bi morala sama vedeti, kaj se spodobi.

No, pa sem nekako predihl tisto noč in se zjutraj tako počutil, kot bi vso noč opeko nosil zidarjem. Vsak las posebej je vpil in pomagaje, da niti ne omenim drugih delov telesa, ki so mi očitali vse mogoče stvari. Če jih nisem več prestal kot angleški premier Chamberlain s svojo marelo, pa nečem nič.

Zopet sem zaslišal tisto nebesko očet iz kuhinje, pa sem pokazal figo in obljubil, da bodo danes brez mene opravili. Če so me prej stradali, ko sem bil res lačen, naj imajo pa še zdaj sami, ko se mi prav nič noče.

Zopet je prišla bolničarka in mi vlijudno voščila dobro jutro. V uh me piši, sem si mislil, kakšno dobro jutro je to, te vprašam, ki sem tak kot bi me dobili fantje v pest, ki so prišli v našo vas dekleta klicat in sem jim po pomoti voščil dober večer. Seve, tega jutranjega voščila ji nisem rekel po radiu, ampak bolj zase, da ne bo kaj napek.

Pa me je zopet umila in potem je rekla, da bo dela sveže rjuhe na posteljo. Prav radoven sem, kako boš to napravila, punca, sem si mislil, če se ne bom umaknil. Kaj morda misli, da bom vstal in se šel sprehajati po hodniku ta čas, da bo ona posteljo v red devala?

No, pa je šlo čisto dobro, čeprav so velesile nekaj protestirale. Najprej je dela rjuho vzdolž ob meni, potem mi je pa rekla, naj se prevalim sem. Križana gora, prevale se prevale, če se moreš. Ker sem zelo poslušen človek, sem res poskusil, pa se je moje telo prav toliko zmenilo za moje prizadevanje, kot bi ukazal stolpu na glavnem kolodvoru, naj se premakne za dva pednja. "Ne morem," sem rekel tako milo, da se je še meni dopadlo, da znam tako lepo reči.

"Bo že šlo, le čakajte." Pa je šla okrog postelje in začela obračati moje nerodno telo kot smo obračali v starem kraju krele na žagi. Za pet ran božjih, če ni bila to huda stvar! Prosil sem jo, naj dela počasi, ker meni se nikamor ne mudi. Pa je le silila in rinila, jaz pa tarnal in stokal na vse pretege. Boga lahko zahvali, da sem bil tako brez moči, ker če bi imel količjak sile v nogah, bi ji bil pomagal skozi vrata. Ampak moralo je biti in po dolgem trudu sem ležal tostran rjuhe. Svetoval bi bolničnicam, naj si za take slučaje kupijo cepine, ker gre že njimi veliko lažje.

Mislil sem že, da bo zdaj dobro, pa mi je rekla, da bo treba zopet nazaj na sredo postelje. Kaj pa mislijo, da se bom zdaj pa po postelji trkljal sem in tje? Pa ni nič čakala, da bi se sam pripravil, ampak me je kar lepo zopet od te strani prevrnila nazaj. Rečem vam, da sem bil ves moker samega hudega. In to se je potem ponavljalo vsako jutro in sem se tega opraviila vselej celih 24 ur naprej bal, vsaj prvih deset dni. Potem je bil še šlo.

Sicer pa ne vem, čemu je treba vsak dan devati sveže rjuhe. Pri enajstih smo jih menjali komaj enkrat na mesec, pa ni radi tega noben umrl. Ali pa ko sem doma spal v senu na kozolec, niti rjuhe nisem imel, pa sem zjutraj vseeno prvirskal k žgancem. Če pa niso bili še na mizi, je bilo pa še petje zraven in jaz sem vedno pel naprej. Kot še danes, kadar se doma večerja zamoti za dve minuti.

WINNETOU

Po nemškem tiskarstvu K. Maya

Nič ni pomagalo traderju, da "se" ni vtikal v to, kar ga nič ni briga. Tisti, ki je z menoj govoril, je bil trgovec, oni drugi pa je bil njegov pomočnik.

Ko naju nista mogla več videti, sva se vrnila v tabor po isti poti, koder sva prišla. Sledove sva skrbno zabrisala za seboj.

Dick Stone in Will Parker sta bila z uspehi najinega poizvedovanja zelo zadovoljna. Posebno ju je veselilo, da se mali Sam dobro počuti in da mu niti v ujetništvu ni usahnila njegova šalji-va žilica. Prosila sta naju, naj ju vzameva s seboj, pa Winnetou jima je prošnjo odklonil.

"Moja bela brata naj še nocoj ostaneta doma," je pravil. "Težko, da bova z Old Shatter-handom že kar na prvem shodu rešila Sama. Najprvo si morava položaj dobro ogledati, potem šele lahko razmišljujemo, kako ga bomo rešili.

Nocoj si ogledava vas. Jutri pa se lotiva reševanja pa vzameva tudi vaju s seboj."

Nas tabor je bil dobro skrit. Pa bili smo na sovražnem ozemlju in slučaj je le utegnil pripeljati kakšnega Kiowa blizu. Zato je Winnetou predlagal:

"Otok poznam, niže spodaj leži sredi reke. Grmovje in drevje raste na njem. Tam nas nihče ne bo našel. Peljal bom svoje brate na tisti otok. Plavati bo treba."

Odšli smo. Ni bilo daleč do otoka. Reka je bila globoka in je precej drla, pa čisto dobro smo prišli črez reko, seve na konjih.

Winnetou je prav povedal. Otok je bil velik, ves zaraščen, brez skrbi smo se lahko nasečili na njem, nihče nas ne bi prišel iskati v tisto goščavo.

Postlal sem si v grmovju kar moč udobno ležišče in legel spat. Računal sem namreč, da po noči ne bom mnogo spal ali pa morebiti čisto nič. Ne ker bi ne bilo časa, ampak prav radi tega, ker smo taborili na otoku in ker je tudi Samova "ječa" ležala na otoku.

Že ko sva se podala na poizvedovanje, sva morala preplavati reko. Tudi na otok smo se selili po vodi. Tudi k Samu nisva mogla drugače go črez vodo. In na zalezovanje še konj nisva smela vzeti s seboj. Vedel sem, da bova mokera do zadnje niti. Sredi decembra smo bili, voda je bila mrzla, noči pa zelo hladne. Da bi se preoblekla, na to še misliti nisva smela. Kdo pa bo nosil na divji zapad dvojno obleko in dvojno perilo za seboj? Ognja tudi nismo smeli zakuriti, da bi se posušila. Izdal bi nas bil. V mokri obleki sva morala spati. In kdo bo dobro spal, če je do kože moker.

Spala sva z Winnetouom vso noč. Zbudili so naju, ko je bilo treba oditi.

Slekla sva se do najpotrebnejše obleke in pustila pri tovariših tudi vse orožje. Le pože sva vzela s seboj. In potem sva skočila v mrzle valove.

Plavala sva po Red Riverju navzgor. Držala sva se levega brega, ker sva bila namenjena tudi po Salt Forku navzgor, ta pa se izliva od leve strani v Red River.

V slabi uri sva prispela do izliva Salt Forka ter krenila v njega. Previdno in tiho sva se bližala vasi, vedno ob levem bregu, ker leži vas na desnem bregu, v kotu med obema rekama, kakih sto korakov oddaljena od izliva Salt Forka.

Pod vasjo sva zlezla na suho, seve na levi breg, in se

plazila ob vasi navzgor.

Pri besedi vas seveda ne smete misliti na našo vas, ki ima zidane ali pa vsaj lesene hiše in ki jih obdajajo vrtovi in polja. O vrtovih in poljih ni bilo nobenega sledu, o hišah pa še manj. Močni usnjeni šotori so stali ob reki raztreseni, v njih so Kiowe stanovali po zimi. Po leti stanujejo v platenih šotorih.

Opazovala sva vas.

Skoraj pred vsakim šotorom je gorel ogenj. Kiowe so sedeli krog njih, se greti in si pripravljali večerjo. Največji šotor je stal približno sredi vasi. Ob vhodu so tičale v zemlji sulice, okrašene z orlovskimi peresi in z različnimi čudno oblikovanimi medenami. Tudi pred tem šotorom je gorel ogenj in pri njem je sedel Tangua, poleg njega pa trije mladi ljudje. Eden je imel kakih osemnajst let, druga dva pa sta bila kakih dvanajst do štirinajst let stara.

"Tisti so njegovi trije otroci," je razlagal Winnetou. "Najstarejši je njegov ljubljeneec, pogumen bojevnik bo še kedaj. Njegova noga je tako brzna, da so mu dali ime Pida, kar pomeni v njihovem jeziku jelena."

Ženske so hodile med šotori za raznimi opravki. Prisledle pa niso k bojevnikom. Indijanske žene in dekleta ne smejo sedeti v družbi bojevnikov, tudi jesti ne smejo z njimi. Za njimi jejo in le to kar moškimi ostane. Zato pa morajo opravljati vse gospodarske posle, tudi najtežje. Moški pa lenarijo in hodijo na vojso.

Oziral sem se za otokom. Nebo so zastirali temni deževni oblaki, nobene zvezde ni bilo videti. Pa ognji so dovolj razsvetljevali reko. V njihovem svitu sem videl tri otoka.

Trader pa je govoril samo o enem otoku.

"Na katerem bo Sam?" sem vprašal Winnetoua.

"Moj brat naj se spomni na to, kar je povedal trader!"

"Da leži Samov otok blizu brega?"

"Da. Le nekaj korakov da je oddaljen od brega."

"Prvi in tretji otok leži bliže našemu bregu, srednji pa bliže vasi. Misliš, da bo tisti?"

"Najbrž. Trader je govoril tako o otoku, kakor ga je videl z desnega brega, kjer leži vas. In srednji otok je bliže desnemu bregu."

"Je tudi verjetneje, da so ga spravili na srednji otok, ker je navzgor in navzdol po reki zavarovan po sosednjih dveh otokih. Bo že, kakor pravi moj brat."

"In tamle spodaj je konec vasi. V četrtem ali petem šotoru ob reki navzgor, je delal trader, tam stanuje Santer."

Ločiti se bova morala. Poiskati moram morilca očeta in sestre, tako mi nalaga dolžnost. Šel bom torej in pogledal, kje morilec stanuje. Sam je bolj tvoj tovariš, njega boš ti iskal."

"Kje se spet najdeva?"

"Tule, kjer se bova ločila."

"To bo le mogoče, če se nič izrednega ne pripeti. Če pa katerega izmed naju zasačijo, bo vse drlo vkup. Težko bova oba prišla sem na to mesto. Zasedovali bi in tudi tisti, ki bi tu čakal, bi bil v nevarnosti, da ga najdejo."

Določiti morava drug kraj. Morebiti kje višje gori ali pa nižje spodaj na reki."

(Dalje prihodnjič)

Na obisku v stari domovini

Piše Mrs. Josephine Erjavec, Joliet, Ill.

WOERDEL — BRUXLEGG — SALZBURG

Bilo je 16. avgusta ko smo zapuščali Kufstein po velikem Marijinem prazniku. Naše misli so nam romale nazaj v domovino v Slovenijo... v Dravljico pri St. Vidu, kamor vsako leto roma lepo število romarjev k sv. Roku prositi zdravja, kamor smo romali tudi mi pred 11. leti, ko smo se mudili v Sloveniji in bi bili tudi letos, če bi bili tam, samo sedaj smo bili daleč proč kljub temu, da smo se nahajali v Evropi.

Nasja pot je bila v Salzburgu, imeli smo namen, da se potoma ustavimo v Brixlegg-u, da naš ata obišče svojega nekdanjega prijatelja in sodelavca iz mladih let s katerim skupaj delala v Kiefesfeldenu in ki sedaj vodi veliko kamnoseško podjetje. Morali smo se ustaviti v mestu Woergel, kjer je veliko železniško križišče in tu smo morali čakati nad dve uri prihodnjega vlaka. Med tem časom smo si hitro malo ogledali mesto in šli tudi na kosilo. To mesto je pravi tip tirolskega mesta, vse hiše in vrtovi so krasno urejeni.

Prej je to mesto spadalo pod Avstrijo, a sedaj kakor tudi Brixlegg spada pod rajh.

Pričakali smo pravi vlak, ki nas je odpeljal v Brixlegg in po enourni vožnji smo že bili v mestu in v par minutah smo se znašli pred hišo g. Sillarja. Pozdrav je bil prav prisrčen, kajti srečala sta se dva stara in velika prijatelja. Vprašan ni bilo ne kraja ne konca. Vsak je imel dovolj povedati iz svojega življenja odkar se nista videla. Ogledali smo si tudi njegovo podjetje, ki je zelo uspešno, on je eden prvih mojstrov daleč na okoli. Govorila sta oba nemško, a sem vendar vse razumela, kajti še vedno se spominjam vsega, kar sem se naučila v mladih letih v šoli. Res smo se učili samo 15 minut na teden in samo tri mesece, naša učiteljica je bila č. sestra Ferdinanda, ki sedaj že več let počiva v hladnem grobu.

Na takih potovanjih šele človek spozna, koliko mu lahko koristi, če zna kaj več jezikov. Nikdar naj nihče ne misli, da je dovolj, da zna le en jezik. Čim več jezikov znaš, tem več mož veljaš, tako nas je učila naša pokojna učiteljica. Kako žal mi je bilo na potovanju, da ne razumem francosko in italijansko. Italijansko za silo ata tolče in tako smo po vsej Evropi še precej dobro shajali. Vendar sem sjoznala, da najdalje prideš, če znaš nemško in angleško.

Ko sem vprašala Mr. Sillarja kako je kaj zadovoljen s sedanjo vlado, je samo zamah-

nil z roko in rekel, da ni več tiste prostosti kot nekda. Tisto brezskrbno življenje je minilo. Sedaj je vse bolj resno in tudi več davka morajo plačevati in tudi paziti kaj govorijo tako, da se počutijo kot da so v verigah. Tak je bil odgovor človeka, ki odkrito govori s svojim prijateljem.

Hitro je potekel čas in morali smo nadaljevati našo pot proti Salzburgu. Vozili smo se še kake štiri ure, vsa pot nas je vodila skozi nebroj tunelov in menda jih je bilo nekako 13 in eden je bil daljši kot drugi. V našem kupeju sta sedela tudi dva mlada nemška nazijca oblečena kot "Boy scouts" in sta bila zelo prijazna napram nam. Ko smo se tako peljali skozi nek dolg tunel sta nam povedala, da se sedaj ponavlja pripoved o inženirju, ki je gradil ta predor. Obupal je bil nad samim seboj, ker ni mogel skončati tega predora v času, kakor si ga je sam zamislil. Končal si je življenje in štiri dni kasneje so delavci dovršili ta predor.

Temu nesrečnemu so postavili spomenik pri vhodu tega predora. Imel je pravi načrt samo zgotovil ni dela v času kot si je zamislil in že se je bal, da je zgrešil pravo smer in zato njegov nesrečni konec. Ti mladeniči so nam povedali še marsikaj zanimivega in končno smo dospeli v Salzburg.

Pred seboj smo zagledali krasno mesto. Peljali smo se 5 minut s tramvajem, da smo dospeli v središče mesta. Ustanovili smo se v Lowe hotelu, nato pa smo šli malo peš po mestu. Naslednje jutro smo na Mirabelle Platzu dobili tour bus. Seveda mi smo se usedli k angleškemu tolmaču. Ko je bil bus napolnjen nas je tolmač pozdravil in sicer takole: "Teil, Hitler" Good morning, my dear friends. Now we shall begin with our tour." Najprvo smo si ogledali krasno cerkev sv. Sebastijana, kjer je bil nameščen nekdašnji veliki Mary Stuart. V tej cerkvi sta bila poročena tudi oče in mati pesnika Mozarta. Ogledali smo si jetnišnico za ženske in nato cerkev sv. Andreja, ki je bila sezidana leta 1894, palačo Mirabelle zgrajeno v letu 1607, cerkev sv. Trojice postavljeno leta 1699, cerkev sv. Blaža iz leta 1592. Videli smo dom očeta Mozarta in rojstno hišo velikega pesnika istega imena. Ogledali smo si tudi veliko trdnjavo, ki je bila zidana pred 900 leti. Videli smo na glavnem trgu veličastno cerkev sv. Petra, ki je stara že nad 1300 let.

Na rojstni hiši Mozarta so

vzidane velike črke: "Mozarts Geburtshaus," to je pet nadstropna hiša in kjer je živel Mozart je posebej znamenovano. To je popolnoma preprosto stanovanje. Mozart je bil rojen v Salzburgu 27. januarja 1756, bil je izredni talent, ki je že s svojim šestim letom nastopal na raznih prireditvah ter je užival splošno odobravanje in prorokovana mu je bila sijajna kariera. Nastopal je v Münihu, Dnaju, kjer mu je cesar Franc Jožef osebno dajal poguma. Povsod, kjer je nastopal je užival najboljše priznanje in odobravanje. S 13. letom je bil že direktor velikih orkestrov in imenovan po samem princu iz Salzburga, ki je bil v tistih časih vladar tega okraja. Ko je v Rimu slišal slavno skladbo "Miserere" in je nato prišel domov jo je znal brezhibno in brez vsakih pripomočkov in jo je tudi spisal kot je v originalu.

V njegov spomin je v Salzburgu imenovan glavni del mesta "Mozart Platz." Na tem prostoru je postavljen velik stolp iz katerega se čuje vsak dan v njegov spomin krasna godba, ki igra odlomke iz njegovih skladb. Bili smo tu ravno ob 11. uri in slišali smo krasno ubrane glasove zvonov v izredno lepi melodiji.

Dalje smo si ogledali rojstno hišo "Francis Grubarja," ki je zloži prekrasno "Sveta noč, blažena noč." Dospeli smo do veličastne palače Hellbrunn Lustschloss, kjer je vladal poglavar Salzburga. Ogledali smo si vse dvorane tega gradu in ena je lepša od druge. Na stenah je viselo vse polno krasnih in dragoce- nih slik. Vsaka slika je predstavljala gotov del zgodovine Salzburga. Ogledali smo si tudi vrt. Kaj enakega do sedaj še nismo videli, imenuje se "park Wasserkunste." Na tem vrtu vidite najrazličnejše vodomete. Tu smo tudi videli jamo, ki je nekoliko podobna naši Postonjski jami po svojih kapnikih. Zmudili smo najmanj eno uro, da smo si vse to ogledali. Morali smo nadaljevati svojo pot, kajti vsak bus ima natančno odmerjen čas kako dolgo se sme tukaj zamuditi.

V Salzburgu je tudi hrib na katerega prideš potom vzpenjače ali elevatorja, ki te prav počasi pripelje na vrh. Tu je najprimernejši kraj za obed, kajti po dolgi poti po mestu se ti prav prileže dobro kosilo vrhu hriba. Poleg tega pa se nudi tudi krasen razgled na okolico.

Veliko lepega in zanimivega smo videli v tem mestu. Zgodovinski pomen raznih stavb itd. Mesto Salzburg je lahko ponosno na svojo zgodovino in svoje velike može, ki so bili tukaj rojeni.

Ko smo izstopili z busa smo

si ogledovali mesto peš in prav zanimivo je bilo, ko smo ogledovali in uzrli na raznih trgovinah napise "Mi smo Judje" in zopet drugje "Mi nismo Judje," to je bilo radi tega, da so prebivalci lahko bojkotirali judovske trgovine. Take napise so morali imeti, ker ni bilo nobenega vprašanja ali so zadovoljni ali ne. Pač žalostno!

Ulice so bile vse v zastavah in toliko jih še nisem videla; na vsaki je bila svastika. Čudno se nam je videlo kaj neki pomenijo te zastave in moj oče je šaljivo pripomnil, da je vse to nam v čast, a v resnici je bilo na čast Hitlerjevemu pobočniku Goeringu, ki je bil komaj par ur pred prihodom našega vlaka tu v paradi. Žene in dekleta so mu skozi okna metala cvetje na pot. Sama sem si mislila, da bi bilo bolj primerno kaj drugega... namesto cvetlic.

Ravno te dni sem čitala v časopisih, da sta se v Salzburgu sestala grof Ciano in Hitler in bosta odločevala o usodi Evrope. Torej bo mesto Salzburg središče ponovnih spletk.

Ko smo si končno nakupili nekaj spominkov iz tega krasnega mesta, ki je bil ponos nekdanje Avstrije, smo se podali na kolodvor in se odpeljali nazaj proti Sloveniji. Po par urni vožnji smo se ustavili v St. Veitu, kjer je eno glavnih železniških križišč. Tu so fantje in dekleta prodajali vsakovrstna okrepčila. Pot je bila še dolga in tu se nam je nudilo okrepčilo, da se vsak preskrbi za nadaljne potovanja.

Na tej postaji v St. Veitu smo videli precejšnjo skupino mladih nazijcev v starosti od 12. do 20. leta. Vsi so bili v rjavih uniformah in so utrujeni čakali na prihod vlaka. Moja hčerka Olga je hitro porabila priliko in ne glede na nevarnost je z aparatom za premikajoče slike posnela to skupino.

(Dalje prihodnjič)

ZAHVALA

Najini prijatelji bodo gotovo mislili, da sva že pozabila dan 23. maja. O ne, nikakor ne, vedno se ga bova oba pravi živo spominjala in tudi do smrti ne bova pozabila najinih dobrih prijateljev, ki so naju tako na zvit način presenetili za najino 25 letnico zakonskega življenja.

Tako prekanjeno so naju zvalili v Slovenski društveni dom na Reher Ave., kjer je bilo zbranih veliko številce najinih prijateljev in med njimi tudi najini otroci. Kako se človek počuti ob takih prilikah ve le oni, ki je to sam poskusil. Najina dolžnost je, da se vsem prav prisrčno zahvaliva, sicer je že malo pozno, ampak je bolj pozno, kot nikoli. V prvi vrsti se zahvaliva najini hčerki, Jennie, ker je vse naše prijateljice povabila in skupaj spravila, delala je tako na tihem, in skrivaj in to za najinim hrbtom, da nisva niti najmanj slutila kaj se vse pripravlja. Tudi drugim najinim otrokom naj velja ista zahvala, kajti vsi so delali, da se je njih želja uresničila. Za ves trud in požrtvovalnost naj jih blagoslovija Bog sam skozi vse življenje.

Največjo zahvalo sva pa dolžna Ljubljanskemu klubu ter direktorjem Slov. društvenega doma na Recher Ave; kajti brez njih ne bi bila slavnost nikdar tako spadla kakor je.

Iskrena Vam hvala na vse karoli ste za naju storili, žrtvovali in delali, ne boste nikdar pozabljeni od naju, vedno Vam bova rada na uslugo v vsaki potrebi. Posebno hvalo morava izreči za brezplačno dvorano za omenjeni večer, torej ponovna Vam hvala.

Nesmeva pa pozabiti naših kuharic, ki so pripravile tako okusna jedila in to sta Mrs. Gor-

janc in Mrs. Cigoj. Prisrčna Vama hvala.

Hvala pa tudi vsem fantom (kelnarjem), ki so navzočim hladili željo do zgodnje jutranje ure. Najbolj sta nas pa zabavala Mr. Andy Ogrin in Mr. Frank Gorjanc, ker sta igrala prav poskočne in okrogle, kakor le onadva znata. Lepa Vama hvala fanta in vsa čast.

Joj, glavno bi pa skoraj pozabila omeniti, menda zato, ker vsak večer vidiva krasen dar, ki ste ga nama poklonili, tri lepe komade za spalno sobo sva prejela od naših prijateljev in najinih ljubih otrok. To bo dolgotrajen spomin na vse vas, ki ste darovali v ta namen. Da ne priobčiva vseh imen nama oprostite, mogoče bi se katerega ime spustilo, kar pa ne bi bilo prav, vedite pa, da ste vsi zapisani v najinih srcih, in ne boste nikoli zbrisani in ob enakih prilikah sva pripravljena povrniti po najini najboljši moči.

Posebej sva pa še prejela darila od Mr. in Mrs. Ogrin, ki imata lepo uspevajočo trgovino na Waterloo Rd. v Slovenskem Delavskem Domu. Za Vašo pozornost in darilo Vama izrekava prav lepo hvalo.

Končno pa še vsem skupaj in vsakemu posebej lepa in prisrčna zahvala in Bog Vas živi.

Mr. in Mrs. Golich
Shawnee Ave.

IZ PRIMORJA

—V tržaških gospodarskih krogih se zadnje čase opaža, da je trgovina z lesom postala izredno živahna in to kljub temu, da je prava lesna sezona takorekoč že pri kraju. Na drugi strani pa so se tudi cene lesu precej dvignile, kar je posebno dobro odjeknilo med jugoslovanskimi, predvsem pa med slovenskimi trgovci, ki pošiljajo lesa v Italijo. Italija je tako postala spet dober kupec jugoslovanskega lesa. Sklenila je sicer z več državami najraznovrstnejše trgovinske pogodbe, a vendar drži, da ji je do jugoslovanskega lesa še največ, to pa predvsem zaradi kakovosti in nič manj zaradi cene. Pogodbe z Nemčijo, Romunijo, Poljsko in Rusijo so več ali manj ostale le na papirju. Dobava lesa iz nekaterih teh držav se prav za prav šele začela, iz Rusije pa Italija ni dobavila v zadnjih časih niti enega kubičnega metra lesa. Letošnji izvoz lesa iz Jugoslavije je za več kot eno tretjino večji kot lansko leto v tem času. Da pa se je dvignila cena lesa, pa je vzrok Anglija, ki je letos zaradi izpopolnitve zračne obrambe kupila na domačem tržišču skoraj ves les, kar ga je bilo na tržišču. Če pa se bodo države še dalje oboroževale, bo cena lesa, potrebnega za oboroževanje, še bolj poskočila. To potrjuje tudi dejstvo, da so nekatere države popolnoma ustavile izvoz lesa v tujino. Tu prihaja v poštev v prvi vrsti Rusija, ki jo je treba smatrati za najmočnejšega in najbolj konkurenčnega dobavitelja lesa v Evropi.

MALI OGLASI

Dekle išče delo

ki je izkušena v trgovini ali restavraciji. Svoj naslov naj pusti v upravi tega lista. (196)

Proda

ali zamenja se za enodružinsko hišo, dvodružinsko, po 4 sobe za vsako družino; hiša se nahaja v Colindale. Naslov se izve v uradu tega lista. (195)

Soba se odda

za fanta; prost vhod; pri mali družini. Vprašajte na 6206 Edna Ave. (195)

Proda se

kopalna banja, je kot nova; se proda jako poceni. Vprašajte na 1045 E. 62nd St. (196)



Ne, to niso izgrebi po kaki stavki, ampak je samo vlak zadel v truk, ki je vozil mleko in smetano, pa je nastala tako razdejanka. Nezgoda se je pripetila v St. Louis, Mo.

Za čast in poštenje

(ROMAN)

"Zgodovina njegove sreče," nadaljuje vojvoda, "je zgodovina njegovih porok — porok, pravim, ne poroke, kajti večkrat se je oženil in vselej v svojo srečo. Tekom petnajstih let je imel smolo, da je zgubil tri žene, od katerih je bila ena bogatejša od druge. Njegova hči je otrok njegove tretje in zadnje žene, ki je umrla leta 1809. Po vsakem pogrebu se je potolažil s tem, da je nakupil nova posestva ali pa bonde. Danes je skoro tako bogat kot si ti, Martial, in njegov vpliv je mogočen ter dalekosežen. Pozabil sem pa na neko podrobnost; zadnje čase je namreč postal od sile pobožen."

Vojvoda preneha. Kočija se je ustavila pred vratmi Courtoircau gradu. Markiz je dospel, da osebno pozdravi svoje goste, kar je le redkokdaj naredil za koga drugega. Markiz je bil dolg raje kot visok in zelo svečanega obnašanja. Glava mu je bila značilno majhna, pokrita s tankimi črnimi lasmi. Imel je okrogle, mrzle in črne oči.

Markiz stisne desnico vojvodi in njegovemu sinu, obisplje oba s pokloni, govoreč skozi nos, da se je zdela, da piha sapa okoli njega.

"Končno sta vendar prišla," reče. "Čakali smo na vaju predno začnemo razpravljati o skrajno resni zadevi. Napraviti nameravamo namreč prošnjo na kralja. Plemenitaši, ki so toliko trpeli tekem revolucije, imajo pravico do popolne odškodnine. Naši sosedje, šestnajst po številu, so sedaj zbrani v mojem kabinetu, katerega smo spremenili v posvetovalno zbornico. Martial se je kar stresel ob misli na dolgačasno zasedanje in na govorice, katere bo prisiljen poslušati. Spomnil se je, kaj mu je povedal oče.

"Rad bi imel čast, da se predstavim gospodični de Courtoircau," reče Martial.

"Moja hči se nahaja v salonu z neko prijateljico," odvrne markiz z brezpomembnim glasom; "če je ni tam, tedaj jo dobite na vrtu."

S temi besedami je hotel reči: "pojdi in poišči jo sam, če ti je prav." Saj tako je Martial raz-

mel, in ko so prišli prostrani vestibul, sta odšla vojvoda in markiz brez njega navzgor po stopnicah.

Služabnik odpre vrata salona za njega — salon je bil prazen. "Že prav," reče. "Pot na vrt mi je znana."

Pa tudi na vrtu je zaman iskal, ker ni mogel nikogar najti. Sklenil je torej vrniti se v grad in junaško korakati v posvetovalno sobo ter poslušati govore, pred katerimi se je sicer tresel. Že je usmeril korake nazaj, ko se mu zazdelo, da je videl za jasminovim grmom belo krilo.

Skoro neslišno se približa in sree mu začne hitreje biti, ko se prepriča, da je prav videl.

Gospodična Blanche de Courtoircau je sedela na klopi poleg neke stare gospe in je glasno čitala neko pismo.

Bila je tako zaverovana v čitanje, da ni slišala, kako se je počasni korak Martiala približeval.

Bil je komaj deset korakov od nje, tako blizu, da je lahko razlikoval barvo njenih dolgih trepalnic.

Sapo zadržujoč obstane kot zamaknjen. "Ah, kako krasna je!" premišluje. "Krasna?, ne, ne! Toda čedna je, da, dražestna, kot le more srce zahtevati."

Blanche je bila blondinka, z napetimi ustnicami, z modrimi, mehki očmi. Mogoče bi kdo raje videl, da bi bila nekoliko bolj rejena, toda posedovala je osvajajočo ljubkost delikatne ženske. Njene jamičaste ročice so bile skoro podobne otroškim.

Toda vsa enaka zunanja znamenja mnogokrat varajo, zlasti one, ki gledajo le na zunanost, ne pa v dušo človeka.

Ta dozdevno nedolžna dekle, brez vsake prebrisanosti, je bila lastnica prazne duše izkušene svetne ženske, ali pa podobnastari dvorjanici. Njegovali in cartali so jo od mladega kot edino hčer velikega gospoda in milijonarko. Obkrožena je bila s tolikšno hinavščino in prilizovanjem, da so bile vse njene dobrine zadušene v popju po prilizjenih besedah hinavcev.

Stara je bila šele devetnajst let. Sanjala je, da dobi mesto na dvoru kot sanja šolsko dekle o ljubimcu.

Ako je postala pozorna na Martiala — kajti opazila ga je — je bilo to le iz vzroka, ker ji je oče povedal, da bo ta mož lahko dvignil svojo ženo na najvišjo stopinjo na dvoru. Ona si je pa mislila: "Že dobro, bomo videli!" V teh besedah ni bilo nobene ljubezni, in resen ljubimec bil pred takim dekletom takoj pobegnil.

Zopet se približa Martial za nekaj korakov, in ko ga gospodična Blanche zagleda, skoči kvišku in se dela kot bi bila prestrašena.

Nizko se prikloni pred njo in s pohlevnim glasom začne:

"Gospod de Courtoircau, gospodična, je bil tako prijazen in mi je povedal, kje bom imel čast vas dobiti. Onih strašnih pogorovov v zborovalni sobi ne morem prenašati, toda —"

Martial pokaže na pismo, katerega je deklica držala v rokah in reče:

"Toda mogoče se mvas motil?" "Oh, niti najmanj ne, gospod markiz, dasi me je to pismo, katerega sem pravkar čitala neizmerno zanimalo. Pisal mi ga je neki sirotni otrok, za katerega se zanimam — in katerega sem klical, kadar mi je bilo dolgčas — Marie-Anne Lacheneur."

Že od mladih let je bil Martial vzgojen v hinavščini, da namreč ni izdajal svojih čutil, pač pa jih je znal zadrževati. Lahko se je veselo smejal, kadarkoli je želel, dasi bi moral jokati, ali pa je vzdihoval, kadar bi imel v resnici priliko za smeh.

Toda to ime — Marie-Anne — izrečeno iz ustnic gospodične Blanche, ga je streslo po vsem telesu.

"Ena drugo poznati!" je mislil Martial.

Toda v trenutku se je zopet obvladal, vendar je gospodična Blanche opazila njegovo trenutno razburjenost.

"Kaj neki to pomeni?" se vprašuje skrivaj, močno vznemirjena.

Toda s popolnoma nedolžnim glasom nadaljuje:

"Moral ste jo že videti, to ubogo Marie-Anne, gospod markiz, kajti njen oče je bil varuh Sairmeuse posestva."

"Da, videl sem jo, gospodična," odvrne Martial z mirnim glasom.

"Ali ni res nenavadno lepa? Njena lepota je izredne kakovosti, taka, da se ji človek mora čuditi."

"Da, v resnici je krasna," odvrne Martial.

Ta odkrita beseda je vznemirila Blanche, in nekako strastno-hinavsko je zamrmrala:

"Ubogo dekle! Kaj bo z njo? Njen oče je bil pravkar pahnjjen iz višave v siročino."

Prisiljen po volji gospodične Blanche je bil pahnjjen v sredo konference. Bil je v resnici razjarjen nad govori in smešnimi sklepi plemenitašev, ki so se zbrali na gradu.

Dekoracije, milijone, časti,

moč in oblast — vse so zahtevali.

Za svojo naravno udanost napram kralju so zahtevali najsilnejše nagrade. Najmanjša zahteva enega navzočih je bila, da se ga imenuje za podmaršala.

Markiz de Courtornieu, ki je predsedoval zbornici, je bil že ves iz sebe, ko je vzkliknil:

"Bodite mirni, gospodje, mirni bodite! Nekoliko zmernosti ne bo škodovalo."

"Ti ljudje so vsi ponoreli," je premišljeval Martial, ki se je e težko premagoval, da se ni glasno nasmejal. "Blazni so dovolj, da bi jih morali takoj odpeljati v blaznico."

Toda Martialu ni bilo potrebno poročati o poteku zborovanja, kajti gospoda je bila kmalu poklicana v obednico.

Tudi gospica Blanche, kateri se je pridružil mladi markiz, je celo pozabila na vprašanje o poteku govorov v zbornici.

Sicer pa kaj so jo brigala upanja in načrti teh ljudi!

Malo se je zmenila za nje, kajti po činu so bili vsi nižji kot njen oče, in večina njih tudi ni mela kaj premoženja.

V njeni glavi se je pojavila privlačna misel — misel o njeni bodočnosti, o njeni sreči. Vse drugo je bilo za njo sedaj brez pomena.

Onih par trenutkov ko je bila sama potem ko je odšla Marie-Anne je posvetila resnemu premišljevanju.

(Dalje prihodnjič.)

PODPIRAJTE SLOVENSKE TRGOVCE

Prva, najstarejša, največja in najbogatejša slovenska katoliška podporni organizacija v Združenih Državah Ameriških, je:

Kranjsko-Slovenska Katoliška Jednota

Glavni urad v lastnem domu: 351 No. Chicago St., Joliet, Illinois

POSUJE ŽE 46. LETO

Ustanovljena 2. aprila 1894, inkorporirana 12. januarja 1898 v državi Illinois, s sedežem v mestu Joliet, Illinois.

SKUPNO PREMOŽENJE ZNAŠA OKROG \$5.000.000

SOLVENTNOST K. S. K. JEDNOTE ZNAŠA 119.80%

K. S. K. Jednota ima nad 35.000 članov in članic v odraslem in mladinskem oddelku.

SKUPNO ŠTEVILO KRAJEVNIH DRUŠTEV 185

V Clevelandu, Ohio je 15 naših krajevnih društev.

Skupnih podpor je K. S. K. Jednota izplačala tekem svojega obstanka nad \$7.000.000

GESLO K. S. K. JEDNOTE JE: "VSE ZA VERO, DOM IN NAROD!"

Če se hoče zavarovati pri dobri, poštini in solventni podporni organizaciji, zavaruj se pri Kranjsko-Slovenski Katoliški Jednoti, kjer se lahko zavaruješ za smrtnino, razne poškodbe, operacije, proti bolezni in onemoglosti.

K. S. K. Jednota sprejema v svojo sredo članice in članice od 16. do 60. leta; otroke pa takoj po rojstvu in do 16. leta. Zavaruješ se lahko od \$250 do \$5000 posmrtnine.

V Mladinskem Oddelku K. S. K. J. se otroci lahko zavarujejo v razredu "A" ali "B." Mesečni prispevek v mladinski oddelki je zelo nizek, samo 15c za razred "A" in 30c za razred "B" in ostane stalen, dasi zavarovalnina z vsakim dnem narašča. V slučaju smrti otroka zavarovanega v razredu "A" se plača do \$450.00 in zavarovanega v razredu "B" se plača do \$1000 posmrtnine. Otroka se lahko tudi zavaruje za dobo 20 let, nakar prejme zavarovani svoto izplačano v gotovini.

BOLNIŠKA PODPORA:

Zavaruješ se lahko za \$2.00; \$1.00 in 50c na dan ali \$5.00 na teden. Asesment primerno nizke.

K. S. K. Jednota nudi članstvu pet najmodernejših vrst zavarovanja.

Člani in članice nad 60 let stari lahko prejmejo pripadajočo jim rezervo izplačano v gotovini.

Nad 70 let stari člani in članice so prosti vseh nadaljnjih asesmentov.

Jednota ima svoj lasten list "Glasilo K. S. K. Jednote," ki izhaja enkrat na teden v slovenskem in angleškem jeziku in katerega dobiva vsak član in članica.

Vsak Slovenec in Slovenka bi moral(a) biti zavarovan(a) pri K. S. K. Jednoti, kot pravi materi vdov in sirot. Če še nisi član ali članica te mogoče in bogate podpirne organizacije, potrdi se in pristopi takoj!

V vsaki slovenski naselbini v Združenih državah bi moral biti društvo, spadajoče h K. S. K. Jednoti. Kjerkoli še nimate društva, spadajočega k tej solventni katoliški podporni organizaciji, ustanovite ga; treba je le osem oseb v starosti od 16. do 60. leta. — Za nadaljna pojasnila in navodila pišite na glavnega tajnika: JOSIP ZALAR, 351 No. Chicago Street, Joliet, Illinois.

Ohranite ta kupon, je vreden 25¢

Ta kupon in 75c je za vstopnino dveh osebam na petkovo zabavo v dvorani cerkve sv. Vida, točno ob pol devetih zvečer.

Ohranite ta kupon, je vreden 25¢



NAZNANILO IN ZAHVALA

V tužni boli in jadrnega srca naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem bridko vest, da je previden s tolažili svete vere po doliši in mučni boleznii za vedno preminul naš nadvse ljubljeni soprog in dober oče

JOHN SODJA

Blagopokojni je bil rojen 13. januarja leta 1879. v vasi Prilozije, fara Podzemelj pri Metliki. Bogu vdan je preminul dne 16. julija ob 6. uri zjutraj ter bil pokopan iz August F. Svetkove kapele po opravljeni zadušnici, katero je daroval sin za pokojnim očetom. Rev. Max Sodja, v cerkvi Marije Vnebovzete na Holmes Ave. na sv. Pavla pokopališče dne 19. julija ob 10. uri dopoldne. Blagopokojni je bil član društva Glas clevelandskih delavcev št. 9 SDZ, član društva Carniola Tent No. 1288 T. M., delničar Slovenskega narodnega doma na St. Clair Ave. in delničar Slovenskega delavskega doma na Waterloo Road. Poleg tukaj močno žalujoče soproge, štirih sinov in dveh hčer, zapušča v stari domovini sestro poročeno Jurejevčič.

V globoki hvaležnosti se želimo najlepše in prisrčno zahvaliti vsem onim, ki so položili cvetje ob krsti bla gospojnega soproga in očeta. Številni venci ob krsti so nam bili ob času velike tuge prijateljski izraz globokega sočutja. Našo najlepšo zahvalo naj prejmejo sledeči:

Mr. in Mrs. Frank Fraithoffer in sin, Mr. in Mrs. Frank Krajin Sr. in družina, Mr. in Mrs. Frank Krajin Jr., Mr. in Mrs. John Krall in sin, Mr. in Mrs. John Pernus, Mr. in Mrs. John Rozance in družina, Mr. in Mrs. Wm. T. Gundersen, Mrs. Mary Kuhel in družina, Mr. in Mrs. Frank Slabe in družina, Mr. Louise Skerl, Mr. in Mrs. Paul Hult, Mr. in Mrs. Louis Oswald in družina, Mr. in Mrs. John Hrovatin in hčerka, Mr. in Mrs. Anton Vardian in družina, Mr. in Mrs. Peter Yaklevich, Girard, Ohio, in družina, Mr. in Mrs. J. Hlad in družina, Mr. in Mrs. John Adamch in družina, Mr. in Mrs. Louis Oblak, Mr. in Mrs. John Terlep in družina, Mr. in Mrs. Jack Debevec in družina, Mr. in Mrs. Frank Gornik, Mr. in Mrs. Frank Wess, Mr. in Mrs. Rudolph Svigel, Mr. in Mrs. Jacob Popek in družina, Mr. in Mrs. Stanley Rackar, Mr. John Potokar, Mr. in Mrs. Rudolph Wilk, društvo Carniola Tent št. 1288 T. M., društvo Glas clevelandskih delavcev št. 9 SDZ, Mr. Theodore Hutchinson, Miss Florence Lavelle, Mr. William Reiner, The "Voguettes," Sigma Gamma Sorority, Buddy Rogers and Orchestra, Department 33 Cleveland Graphite Bronze Co., Department 40 Cleveland Graphite Bronze Co., "Foremen's Club" Cleveland Graphite Bronze Co., Columbia Axle Co. Club.

Najprisrčnejšo zahvalo naj prejmejo številni darovalci za svete maše, katere bodo darovane v mirni počitek blage in plemenite duše. Mnogobrojni darovi so nam bili dokaz ob težki izgubi pokojnega, kako je bil priljubljen med mnogimi svojimi prijatelji. Našo najlepšo zahvalo naj prejmejo sledeči:

Mr. in Mrs. Frank Fraithoffer, Mr. in Mrs. Frank Krajin Jr., Mr. in Mrs. John Krall, Mr. in Mrs. John Pernus, Mr. in Mrs. Ray Clayton, Mr. in Mrs. Frank Debevec, Lorain, O., Mr. in Mrs. Joseph Orazem, Mr. Joseph Strazsar, Mr. in Mrs. Frank Flot, Mr. in Mrs. Anton Kocjanec, Miss Marie Telic, Mr. in Mrs. J. H. Whimple, Mr. Anton Grdina, Mr. Geo. Rikvir, Mrs. Frances Gorše, Mrs. Vera Koss, Mrs. Marie Podpadek, Mr. Steven Peterlin Sr., Mr. Joe Drobniak, Mr. in Mrs. Andrew Pirnat, Mr. in Mrs. Frank Zibert, Mr. in Mrs. Anton Obreza in družina, Mr. John Budnar, Mrs. Josephine Gorisec, Berea, O., Miss Angela Skerl, Mr. Rudolph Skerl, Miss Mary Smrekar, Mr. Frank Kuznick Sr., Mr. in Mrs. F. Birk, Mrs. Andy Fajdiga, Mr. in Mrs. Frank Vihelcic, Dr. in Mrs. Anthony Skur, Mr. in Mrs. Anton Debevec, Madison, O., Mrs. Fanny Makovec, Geneva, O., družina Spelko, Mrs. F. Russ in družina, Mr. in Mrs. John Dolenc, Mrs. Mary Uetec in sin, Mr. in Mrs. Anton Skala, Mr. Steve Pirnat, Mr. in Mrs. Anton Gubanc, Mrs. J. Jenko, Mr. in Mrs. Fred Vidmar, Mr. Frank Skerl Sr., Mrs. L. Bandi, Mrs. J. Welikanje, družine Pirnat in Zakrajsek, E. 60th St., Mr. in Mrs. Jack Vidmar, Mr. in Mrs. A. Mihelcic, Reese Rd., Mrs. John Pekol, Mrs. Jennie Hlad, Mr. in Mrs. Frank Skerl Jr., Mrs. Mary Luznar, Mr. in Mrs. J. Tavzel, družina Luzar, Mr. in Mrs. A. Lovko, družina Suhadolnik, 6107 St. Clair Avenue, Mrs. H. Stojkovic, Mr. in Mrs. John Zakrajsek, E. 74th St., Mr. Joe Klemencic Jr., Mr. in Mrs. Charles Karlinger in družina, Mr. Ignace Cerne, Mr. Louis Podpadek, Mr. John Suhadolnik, E. 61 St., Mr. in Mrs. George Jasko, družina Jereb, Mrs. Alice Jaklic, Mrs. Louise Riglar, Mrs. Mary Erjavec, Mr. in Mrs. John Svigel, Mr. Matthew Bombach, Mrs. L. M. Miller, Mr. in Mrs. A. Kushlan Sr., Mrs. Frank Poje, Mrs. Louise Hoffart, Mrs. Zora Petruska, Mr. in Mrs. Joe E. Turk, Mr. in Mrs. Frank Ivanec, Mr. in Mrs. Louis Climerman, družina Opeka, Stevenson Rd., Mr. in Mrs. J. Mavko, Madison, O., M. Intihar, Mrs. Sophie Dolgan, družina Korosec, Rev. Andrew A. Andrey, Mr. in Mrs. Joe Lapinskas, Mr. in Mrs. Joseph Markunas, Mr. in Mrs. Frank Praznik, Mr. in Mrs. Mihelcic, E. 156th St., Miss Vida Kmet, Miss Frances Bukovec, družina Hrovatin, Mr. J. Yanchar, Mr. Mike Tomc, Dibble Ave., Miss Sophie Posch, Mrs. Mollie Glaker, Mrs. Alice Smakal, Mr. in Mrs. Anton Koren, Mr. in Mrs. Frank Benedict Jr., Mrs. Anna Grdanc, Mr. in Mrs. Edward Jerman, Mrs. F. Jerman, Mrs. Mary Princ, Mr. in Mrs. J. Vardian, E. 172 St., Mr. Joe Knaus, Mr. in Mrs. A. J. Cermak, Mr. in Mrs. Joe Sernel, Miss Marie Draz, Mrs. Frances Furlan in družina, Mr. Mike Tomc, Bonna Ave., Gus in Ann Budan, Mrs. Anna Opeka in družina, E. 71 St., Mr. in Mrs. G. J. Bell, Mrs. F. Bransel, Rev. Thomas Sofranec, St. Vitus Church Bingo Committee, St. Vitus Church Holy Name Society, Mrs. S. Andolek.

Iskrena hvala vsem onim, ki so dali svoje avtomobile za prevoz spremielavcev na pokopališče blagohotno na poslugo. Našo zahvalo naj prejmejo sledeči:

Mr. John Pernus, Mr. Anton Mihelcic, Mr. A. F. Svetek, Mr. John Rozance, Mr. Wm. T. Gundersen, Mr. Anton Zgonetz, Mr. John Adamic, Mr. John Krizan, Jamestown, Pa., Mr. Frank Kuznick Sr., Mr. John Menart, Mr. Andy Macek, Mr. A. F. Sernel, E. 176 St., Mr. Anton Godler, Mr. Joe Vrh, Mr. Anton Gubanc, Mrs. Mary Bradac, Mrs. Mary Uetec in sin, S. Andolek, Mr. F. Malner, Mrs. Mary Vicie, Mr. Frank S. Prah, Mr. Frank Slabe, Mrs. Paul W. Hult, Mrs. Mary Draheim, Mr. Stanley Rackar, Mr. in Mrs. Rudy Wilk, Mr. J. Zakrajsek, Ridpath Ave., Mr. John Prikel, Mr. Joe E. Turk.

Najlepšo zahvalo naj prejme č. monsignor Vitus Hribar za lep in ginljiv govor v cerkvi pred dvigom krste na potu k večnemu počitku. Hvala lepa Rev. Čelesniku in Rev. Baragi za asistiranje pri maši, katero je daroval sin blagopokojnemu očetu. Iskrena hvala številni duhovščini vseh slovenskih in drugih fara za udeležbo zadušnih molitev ter ob krsti pri pogrebnih obredih.

Iskrena hvala pevskeму zboru Ilirija in niega pevovodji Martinu Rakariu za v dno duše segajoče gniljive zapete žalostinke ob krsti blagopokojnega pred večerom dviga krste na potu k večnemu počitku.

Najlepšo zahvalo naj prejmejo članice Slovenske ženske zveze, podružnica št. 18 za opravljene zadušne molitve ob času, ko je pokojni ležal na mrtvaškem odru.

Našo najlepšo zahvalo naj prejmejo številni prijatelji in sosedje za tolažilne obiske med boleznijo blagopokojnika in hvala enako tudi onim, ki so nam prvi priskočili na pomoč v globoki žalosti in jadu v družini.

Iskrena hvala prijateljem kropicem iz daljin in bližnjih naselbin, ker so se prišli poslednjikrat posloviti od svojega prijatelja ter našega soproga in očeta. Hvala vsem mnogobrojnimi prijateljem iz mesta Clevelanda in okolice za njih molitve ob krsti. Hvala vsem onim, ki so pokojnega prišli kropiti, nam pismeno ali ustmeno izrazili sožalje, nas tolažili, pri pokojnem čuli kot tudi oni, ki so ga na zadnjem potu spremili na pokopališče k večnemu počitku. Hvala vsem za vse, kar so nam ali pokojniku dobrega storili.

Dolžnost nas veže, da se najlepše in iskreno zahvalimo pogrebnemu zavodu August F. Svetku za lepo urejen pogreb, vso najboljšo postrežbo, ko je pokojni ležal na mrtvaškem odru v njegovi kapeli kakor tudi za veliko vsestransko naklonjenost.

Posebno zahvalo naj prejme Mrs. August Svetek ker je med časom natežijih ur življenja stala ob strani, nas tolažila in s svojo skrbjo in vztrajno požrtvovalnostjo duševno strti materi rešila življenje. Stotisočera hvala za plemenito delo od sinov in hčer blagopokojnega za ohranitev življenja naše globoko ljubljene mame.

Draži, nezabni in globoko ljubljeni soprog ter dober in skrben oče. Kako jedno, prazno in tužno je v hiši odkar Te ni več med nami. Tvoje plemenito srce delilo je blagoslov v družini — in Tvoje jasnijetovo potrpljenje bilo nam je vzor in ponos blagega soproga in dobrega očeta. Kruhost groba odvzela nam je vse — tam na niivi božiji leži pri večnem izpočitku pokopana vsa sreča in ljubav.

Ob sveži gomili kleči zlokana soproga, ob kupu zemlje solznega očesa zrejo v grob štirje hvaležni sinovi in dve od žalosti strti hčeri v mili prošnji k Vsemogočnemu: Daj našemu ljubecemu soprogu in dobremu očetu mirni počitek v tui zemlji do angelškega klica k vstajenju!

Žalujoči ostali:

Jennie Sodja, soproga
John, Louis, Rev. Max, Joseph, sinovi
Jean por. Gundersen, Helen, hčerke
Cleveland, Ohio, 22. avgusta 1939.

IZLET na NEW YORŠKO RAZSTAVO

Preko delavskega praznika (Labor Day) dne 2. septembra bo AUGUST KOLLANDER osebno vodil izlet na razstavo.

Vabljeni ste, da se pridružite njegovemu izletu.

Vse tozadevne informacije dobite v njegovem uradu, 6419 St. Clair Ave., kjer dobite tudi železniške karte po znižani ceni.

UŠESNE, NOSNE IN BOLEZNI V ORLU USPEŠNO ZDRAVI DR. WARGA, D. M.

15603 Waterloo Road
Kmetovo poslopje
KENmore 0067

Oblak Furniture Co.

TRGOVINA S POHIŠTIVOM
Pohištvo in vse potrebščine za dom
6612 ST. CLAIR AVE.
HENDERSON 2978

MAR-KET COAL CO.

1261 Marquette Rd.
ENDicott 1588
FIN PREMIOG!
Točna postrežba!
Frank J. Climperman
A. M. Klemencic, Sec'y